

ходи до въѣзнение. „Ако да бѣше ми се паднало да съставя девизъ за Турция, говори Бекеръ, то азъ би предложилъ слѣдующия: „Богъ е единъ и бакишиа е неговъ пророкъ“, и „до утрѣ“! Това бавение въ приемане на рѣшенията и въ привожданието имъ въ дѣйствиe съставлява, безъ съмнѣние, сила за дипломатитѣ и министритѣ на Портата; серъ Друммондъ Волфъ е можалъ на опитъ да се убѣди въ това. Но въ нѣкои болѣсти бездѣйствието води къмъ смъртъ. Султана би могълъ да заимствова отъ Бисмарка русската дума: *ничего*, която е написана на желѣзния му пръстенъ, който канцлера не оставя никога.

Въ 1862 година, когато Бисмаркъ билъ посланикъ въ Петербургъ, повикали го веднаждъ на царския ловъ. Като вървялъ, той забъркалъ пжтя и трѣбвало да си хване една селска талига. „Коньетѣ много запрѣли“, говори той. — „Ничего“, отговаря селянина и върви. — „Но ний нѣма да отидемъ на врѣме“! — „Ничего“. — „Да вървимъ по скоро“. — Коньетѣ търтили да бѣгатъ, но слабата талижка се обърнала и се счюпила. — „Ничего“, говорил селянина.

За споменъ на това Бисмаркъ отчюпилъ едно пърче отъ желѣзната ось, направилъ отъ него единъ пръстенъ, на който написалъ думата, която, споредъ неговото мнѣние резюмира Россия. Кога разказва за това произшествие, той прибавя: „Моитѣ добри нѣмци ми се сърдятъ, че азъ много тѣрпя на русиятъ; тий трѣбва да знаятъ, че азъ съмъ единствения въ Германия, който въ тѣзи критически врѣмена произнасямъ думата „*ничего*“, а пкъ въ Россия, сто милиона хора произносятъ тая дума всѣка минута“. Какъ всичко това е йоще по вѣрно за Турция!

Ето, напримѣръ, споредъ разказитѣ, какъ става министерския съвѣтъ: „Султана рѣшилъ да присѣдства въ засѣданieto. Но тъй като неговия санъ го задължава да сѣди въ ближната стая, то единъ отъ секретаритѣ му докладва всѣка минута за хода на съвѣщанието. Всички министри се боятъ да не би да подпаднатъ въ немилость у господаря си или да срѣщнатъ измѣна въ своитѣ другари и затова тѣ само се грижатъ,